

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāji atsaucas uz prasības pamatiem, kuri ir vienādi ar prasības pamatiem, ko prasītājs ir izvirzījis lietā T-7/11 *Bank Mellī Iran/Padome*.

⁽¹⁾ OV L 281, 81. lpp.

⁽²⁾ OV L 281, 1. lpp.

⁽³⁾ Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmums 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — *Air Canada/Komisija*

(Lietā T-9/11)

(2011/C 72/42)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Air Canada* (*Saint Laurent*, Kanāda) (pārstāvji — *J. Pheasant* un *T. Capel, Solicitors*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt lēmumu, tostarp tā 2. un 3. pantu, vai, pakārtoti, atcelt lēmuma atsevišķas daļas saskaņā ar LESD 263. pantu;

— atcelt naudas sodu vai, pakārtoti, samazināt naudas sodu, tostarp līdz nullei, saskaņā ar LESD 261. pantu;

— piespriest Komisijai veikt nepieciešamos pasākumus, lai izpildītu Tiesas spriedumu saskaņā ar LESD 266. pantu, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt *Air Canada* tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo prasības pieteikumu un turpmākajām šīs tiesvedības stadijām.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza sešus tiesību pamatus:

1) ar pirmo pamatu tā apgalvo, ka ir pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību, jo Komisija būtiski izmainīja tās stāvokli laikā starp paziņojumu par iebildumiem un lēmumu un tāpēc pamatoja savu lēmumu ar jaunu faktisku un tiesisku novērtējumu, attiecībā uz kuru prasītājai netika dota iespēja tikt uzklausītai;

2) ar otro pamatu tā apgalvo, ka

— lēmums ir balstīts uz nepieņemamiem pierādījumiem, jo lietiskie pierādījumi, uz kuriem Komisija pamatojas lēmumā, kas ir vērsti pret prasītāju, ir nepieņemami;

— saglabājot noteiktus pierādījumus pret prasītāju un vienlaikus uzskatot tādus pašus vai būtībā līdzīgus pierādījumus par nepietiekamiem, lai pierādītu pārkāpumu attiecībā pret dažiem citiem paziņojuma par iebildumiem adresātiem, un neņemot vērā prasītājas faktu precizējumus un paskaidrojumus, Komisija ir pārkāpusi ES tiesību vienlīdzīgas attieksmes principu un nav piemērojusi pareizu pierādījumu apjomu saskaņā ar ES tiesībām;

3) ar trešo pamatu tā apgalvo, ka nav tāda pārkāpuma, kurā tā būtu piedalījusies, jo:

— lēmuma rezolutīvās daļas 1. un 2. pantā nav konstatēts, ka prasītāja ir piedalījusies vienotā un turpinātā pārkāpumā, kāds ir minēts pamatojumā;

— Komisija nav izpildījusi atbilstošos juridiskos nosacījumus saskaņā ar LESD 101. panta 1. punktu un nav rīkojusies atbilstoši piemērojamajai judikatūrai, lai atzītu prasītājas atbildību par vienotu un turpinātu pārkāpumu;

— pamatojoties uz pierādījumiem, uz kuriem, ņemot vērā otro pamatu, Komisija ir tiesīga atsaukties, vēlreiz izvērtējot iebildumus pret prasītāju, ar lēmumu nav pierādīts neviens pārkāpums, ko būtu izdarījis prasītāja;

4) ar ceturto pamatu tā apgalvo, ka nav definēts vai, pakārtoti, pareizi definēts atbilstošais tirgus, pārkāpjot piemērojamo tiesisko pienākumu, kas ir paredzēts ES judikatūrā, un it īpaši pārkāpjot noteiktības un samērīguma principu;

5) ar piekto pamatu tā apgalvo, ka naudas sods ir jāatceļ pilnībā vai, pakārtoti, ir būtiski jāsamazina (tostarp līdz nullei), balstoties uz citiem pamatiem un uz to, ka Komisija nav piemērojusi ES tiesību vienlīdzīgas attieksmes principu, novērtējot soda apmēru;

6) ar sesto pamatu tā apgalvo, ka nav norādīts pamatojums, neievērojot pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu.

**Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — Sina Bank/
Padome**

(Lieta T-15/11)

(2011/C 72/43)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Sina Bank (Teherāna, Irāna) (pārstāvji — B. Mettetal un C. Wucher-North, lawyers)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Regulas Nr. 961/2010 (¹) VIII pielikuma B daļas 8. punktu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- atcelt Padomes 2010. gada 28. oktobra vēstuli-lēmumu;
- atzīt par nepiemērojamu Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (²), II pielikuma B daļas 8. punktu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- atzīt Padomes Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punktu par nepiemērojamu attiecībā uz prasītāju;
- atzīt Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP 20. panta 1. punkta b) apakšpunktu par nepiemērojamu attiecībā uz prasītāju;
- piespriest Padomei segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus:

1) ar pirmo pamatu tā apgalvo, ka iekļaušanas būtiskie kritēriji saskaņā ar apstrīdēto 2010. gada regulu un lēmumu attie-

cībā uz prasītāju nav izpildīti un/vai ka Padome ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot, vai šie kritēriji tika vai netika izpildīti. Līdz ar to prasītājas iekļaušana nav pamatota;

2) ar otro pamatu tā apgalvo, ka tās iekļaušana ir pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam:

— attiecībā pret prasītāju netika piemērota vienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar citu Irānas banku situāciju;

— attiecībā pret prasītāju netika piemērota vienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar citu Irānas banku, kas tika iekļautas gan 2010. gada regulas, gan lēmuma sarakstā, situāciju;

— attiecībā pret prasītāju netika piemērota vienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar “Daftar” un Mostaz’afan fonda situāciju;

3) ar trešo pamatu tā apgalvo, ka netika ievērotas tiesības uz aizstāvību un ka netika izpildīta prasība pamatot sankcijas, jo:

— prasītāja nesaņēmu nekādu informāciju no Padomes, kas pamatotu tās nostāju, izņemot īsu pamatojumu ar diviem teikumiem, kas bija vispārējs un neprecīzs;

— neskatoties uz to, ka prasītāja iesniedza Padomei lūgumus sniegt precīzu informāciju attiecībā uz tās iekļaušanu, Padome neatbildēja ne uz prasītājas, ne arī uz tās advokātu vēstulēm;

— šāda situācija padara par neiespējamu noteikt, vai pasākums ir pamatots vai arī kļūdainis;

— par visiem pierādījumiem, kas tika iesniegti pret prasītāju, pēc iespējas bija tai jāpaziņo vai nu vienlaikus vai pēc iespējas ātrāk pēc tam, kad tika pieņemts sākotnējais lēmums iesaldēt tās fondus;

4) ar ceturto pamatu tā apgalvo, ka ar ierobežojošajiem pasākumiem tiek pārkāptas tās tiesības uz īpašumu un ka tie nav samērīgi ar lēmumu, esot pretrunā Eiropas Savienības tiesību samērīguma principam, jo:

— nepastāv nekāda saikne starp Padomes izvirzīto mērķi un prasītājam piemēroto ierobežojošo pasākumu;

— Padome nav identificējusi nevienu darījumu, kurā prasītāja būtu iesaistīta;